

Дори се носеше слух, от ухо на ухо, че Пулхерия настоява пре императора да свика нов събор в Халкедония против монофизитите, но Теодоси го отлагал ~~от~~ под влиянието на жена си, която била наклонна да се възведе като официална вяра на източната империя ~~като~~ сектата на монофизитството.

Пулхерия получи удара и веднага отвърна с ловко майсторство. Само малцина от гостите можеха да забележат неуловимия дубоай.

- Добре си научила Писанието, Елия. Там има едно чудно хубаво място в Притчите: "Къща и богатство се оставят наследство от бащите, но благоразумната жена е от Господа"...

Похвала или укор бе това?

Елия Евдоксия се усмихна, ~~както~~ ^{както} видя че приема ~~както~~ ^{както} думите на жена си като похвалата ~~и~~ ^и отправя светъл поглед към нея:

-Тая мъдрост е от глава 19, а в глава 17 има една дивна мисъл! Даже и безумния когато мълчи се счита за мъдър и когато затваря устата си се счита ~~за~~ ^{за} разумен ~~и~~ ^и т.н.

Поетът Максим долвил, че разговорял заема спасен завои и побягнал да отклони прихитлата юбна между двете неспиримки противници.

-Моля и настоявам светлата Августа да ни каже последното си стихотворение ~~и~~ ^и - но той веднага мълчна замисо бившата регентка на империята бе вече отворила уста за точно отмерен отговор:

- Разуният и безумният си личат по делата си, а в глава 19 на Притчите е казано: "Преди загиването сърцето на човека се превъзнася..."

Гласът на Пулхерия прозвуча сурово и с пакана.

Но Евдоксия скочи и се леки стъпки отиде към монахинята, наведе се и я целуна ръка, като довърши края на мисълта от 18 глава:

"Преди загиването сърцето на човека се превъзнася и преди прославянето то се смирява" Нали беше така? Затова именно - се обърна тя към знатния увенчан с най-висока награда в римския Капитолий поет - не телая да чета своите нищожни творби пред именития и прославен Максимин.

Пулхерия наистина бе улучила и бе успяла да я огорчи. Винаги Атенанс се съмняваше в истиността на дарбата си и се боеше, че хвалбите и възторвите на околните и са плод на ласкателство и неискреност. Единичък патриций Павлин, с верно чувство към красотата, се осмеляваше да и сочи грешките и да я насърчава към все по-високи постижения. Теодоси, премного увлечен и влюбен, виждаше всичко в нея само ~~като~~ ^{като} свършенство. Да бе могъл Павлин да дойде с нея в Ерусалим и да и каже искрено, дали наистина голямата и прославя е била плод на истински качества...

Злата мисъл на Пулхерия ~~както~~ ^{както} я сломи като отровна напитка. Жестокото съмнение я уязви по-силно от всякога. Не се ли беше тя много превъзнесла? Къде беше останало обичайното и смирение? Защо сега не беше Павлин при нея! Тъй силно тя чувствуваше неговата липса. По-силно от липсата на Теодоси за когото едва сега си спомняше. Къде бе изчезнало смирението и ведрината на